

Helmut Lotti wil meer en beter

05.01.09

Helmut Lotigiers wou wielrenner worden, maar wordt uiteindelijk zanger. Zijn carrière bestaat eigenlijk uit twee delen. Hij wordt eerst bekend als Vlaams schlagerzanger: "Ik was de intelligentste dwaas die je ooit bent tegengekomen. Ik verstond de kunst om iedereen door mijn overdreven eerlijkheid tegen mij in het harnas te jagen. Ik slaagde erin om mijn nummers op het ogenblik dat ze een hit waren tot op de grond af te kraken." En dan komt Lotti goes Classic. Helmut Lotti wordt een wereldster, een kleine Vlaming verovert de wereld: "Als je zanger wordt, wil je succes hebben. Maar zelfs dan heb je niet het gevoel dat je er bent, ik toch niet. Ik wil meer en beter." Helmut Lotti op pagina 3.

Helmut Lotti: een crooner with balls

Helmut Lotigiers wou als klein mannetje pastoor worden: "Maar toen ze me vertelden dat je dan niet mocht trouwen, interesseerde het me niet meer. Ik keek toen al naar de meisjes. Daarna wou ik brandweerman worden, maar dat heeft ook niet lang geduurd: ik ben nogal een bangerik."

Helmut ontdekte al gauw de fiets: "Vooral geïnspireerd door Michel Pollentier, die niet snel was maar wel slim. Het manneke was ook de kleinste in het peloton en had geen stijl. Maar hij kon ongelooflijk hard fietsen. Ik voelde me met hem verwant, omdat ik op school wel eens gepest werd: ik was ook de kleinste van de klas. En in 1980 zag ik hem de Ronde van Vlaanderen in de sprint winnen tegen twee sprinters. Fantastisch!"

Op vijfjarige leeftijd was Helmut ook al fan van Elvis Presley: "De eerste keer dat ik naar Elvis luisterde, kreeg ik onmiddellijk kippenvel. Het was het liedje Come on Everybody. Het kwam uit de film Viva Las Vegas, waarin hij ook danste. Ik moest gewoon meewiegen." 16 augustus 1977, de dag dat zijn idool sterft, moet toch vreselijk geweest zijn: "Ik zal het nooit vergeten. Ik had een leren broek en een leren jas aan. En ging als achtjarige zo naar school, ik zag het gewoon graag. De leraar zei *amai, helemaal in het leer, ga je je idool vervangen?* Voor mij was hij echter niet dood, ik kon nog altijd naar zijn platen luisteren."

Het is zijn grootvader die hem voor het eerst op een podium zet: "Hij was directeur van de opera van Gent. Ik moest optreden in de operette Friederike van Franz Lehár. Als markies-kinderen moesten mijn zusje en ik de trap aftopen naar de tante, gespeeld door de sopraan Jo Nell. Ik moest ernaast gaan zitten,

wielrenner moet je niet al te veel respect hebben voor je lichaam en gezondheid. Ik ben er ook te voorzichtig voor, als wielrenner moet je roekeloos zijn. Ik ben dus gestopt." Zijn broer schuimde toen de playbackwedstrijden af. Henny Huisman was populair, en de lokale soundmix- en playbackwedstrijden schoten als paddestoelen uit de grond. Helmut gaat mee met zijn broer: "Hij deed playback, soundmix wou hij niet doen, dus deed ik het. Door zijn voorzichtigheid, en mijn lef, heb ik dus een carrière gemaakt. Hij niet." Helmut Lotigiers kiest voor Kevin Leach als artiestennaam. Hij krijgt een contract, maar moet wel in het Nederlands zingen en krijgt een andere artiestennaam: "Helmut Lotti vond ik een ramp, want op school werd ik altijd gepest met Lotje. En ik probeerde heel de wereld te overtuigen dat Lotigiers met één t is en iedereen schreef het steeds met twee t's. Nu met Lotti kan ik het helemaal vergeten dat ze nog ooit mijn naam juist gaan schrijven."

Classic

De cd Vlaamse Nachten werd goud, daarna komt Alles wat ik voel. Op hetzelfde ogenblik wordt aan Helmut Lotti gevraagd om voor de film Boys van Jan Verheyen de soundtrack te maken, een vertaling van Het kan niet zijn van Will Tura naar het Engels. "Van What kind of friend verkopen we 20.000 singles. Plots is er de kentering. Piet Roelen, mijn manager, is toen met het idee gekomen om zo'n volledige cd, met allemaal oude Vlaamse hits in het Engels, te maken. Een schitterend idee!" Van de cd Memories in 1993 worden bijna 70.000 exemplaren verkocht. Ook het volgende album Just for You komt er helemaal in het Engels en haalt weer goud. Ondertussen

wel steeds blij met een nieuwe: "Het heeft vooral een symbolische waarde, een bevestiging van het publiek dat ze me goed vinden."

ging ook altijd kijken als ze zich aan het schminken was. Ik heb mijn zusje, die op de schoot van de tante moest gaan zitten, er eens vanaf gestampt. Ik wou op haar schoot gaan

---

"De artiestennaam Helmut Lotti vond ik een ramp, want op school werd ik altijd gepest met Lotje."

---

zitten. Het publiek begon te lachen. Jo Nell begint daarna met haar aria en ik, zittend op haar stoel, begin haar te imiteren. Het publiek begon nog meer te lachen, de muzikanten begonnen, door met hun strijdstokken tegen de violen te slaan, te applaudisseren. De zaal lag plat, mijn grootvader is nog een half jaar directeur geweest. Ik weet niet of mijn optreden er iets mee te maken heeft."

Lef

De stap naar het middelbaar onderwijs valt niet mee: "Ik wilde een artistieke richting uitgaan, maar het PMS besliste dat ik daarvoor te intelligent was. Ik moest moderne doen, want voor Latijnse was ik dan weer te speels. Achteraf is ook gebleken dat ik ook te speels was voor moderne, want ik ben altijd gedelibereerd geweest." Helmut zong toen ook al graag: "Ik zag me in de gele trui, tussen een mensenmassa, Alpe d'Huez oprijden en tijdens het weekend voor de tol met een balorkest optreden." Helmut had echter vlug door dat wielrennen – hij heeft in de jeugdreeksen competitie gereden – niets voor hem was: "Als

ik een klein beetje muziek heb gemaakt, heb ik gaan werken. Het eerste optreden met een orkest gebeurt in Breda: "Ik zing Caruso, zet mijn micro op het einde opzij en breng het laatste refrein a capella. Ik krijg een staande ovatie van tien minuten." Het concert was georganiseerd om het repertoire te testen, het plan bestond erin een live-album met het orkest te maken. Na het optreden verandert manager Piet Roelen zijn plannen meteen: er komt geen live-album maar Lotti goes Classic.

Dankuwel

Helmut Lotti verovert de wereld: "Opeens was er in België iemand die twaalf weken achter elkaar een platina plaat verkoopt. Dat hadden ze in België nog nooit meegemaakt." Helmut behaalde de ene platina plaat na de andere: "Het was alsof ik zweefde. Je loopt op wolkjes, het bestaat. Ik heb het meegemaakt, twee maanden. En het heeft niets met arrogantie te maken. Het is alsof je de Lotto een paar weken na elkaar wint. In het buitenland zag men ook wat hier gebeurde. Nederland sprong op de kar. Daar verkochten we 200.000 cd's. In Oostenrijk had ik na een week goud, daar waren ze dolgelukkig dat ze de Duitsers voor waren. En in Duitsland reageerden de mensen van de platenfirma: *wat in Oostenrijk kan, kan hier beter!*"

Een kleine Vlaming verovert de wereld: "Als je zanger wordt, wil je succes hebben. En het is fantastisch als het gebeurt. Maar zelfs dan heb je niet het gevoel dat je er bent, ik toch niet. Ik ben een streber, ik wil meer en beter." Helmut Lotti weet niet hoeveel platina platen hij in zijn carrière heeft verzameld, maar is

The Crooners

2005 was voor Helmut Lotti een sabbatjaar: "Om The Crooners voor te bereiden en mijn privé-leven te reorganiseren na mijn tweede echtscheiding." The Crooners is zijn nieuwe cd: "Ik wou het al mijn hele leven doen. Ik wilde mijn ei kwijt. Ik heb de laatste twee jaren wel wat emoties doorstaan. Ik wilde een portret van de liefde scheppen, zoals ik ze zie. Maar dan wel positief, met af en toe een weerhaakje. Eigenlijk zoals ik ben." Helmut Lotti legt uit wie de crooners zijn: "Het zijn zangers die als eerste heel romantisch en zacht in de microfoon hebben gezongen op het moment dat de microfoon ontstond als zangmiddel. Het was ook een reactie op het repertoire ervoor, waarbij je klassiek geschoold moest zijn en boven een orkest moest kunnen uitzingen. Croonen is bijna het tegenovergestelde: kort bij de micro heel intiem zingen, alsof je tijdens het dansen in de vrouw haar oor zingt. Het is begonnen met Bing Crosby. Hij heeft Dean Martin en Perry Como geïnspireerd. En dan is Frank Sinatra gekomen en is het croonen naar swing geëvolueerd. Er is wat meer jazz en power aan de songs toegevoegd." The Crooners is een dubbelalbum: "Ik wil een duidelijke lijn tussen het oude en het nieuwe repertoire. Ik wilde vertellen dat ik zelf een album heb geschreven. Ik vond het een beetje vervelend dat de mensen steeds zeiden dat Helmut Lotti alleen maar covers zingt. Dat klopt niet. Ik heb nog nooit plat covers gezongen. Ik ben dus geen coverzanger en ook dat heb ik met deze cd willen bewijzen."